

*Життя... це плач в одне вухо, а в інше —
завжди пісня.*

Шон О'Кейсі

Усім було не байдуже. Даміан це розумів. Кожен реально вкладався в свою роботу або принаймні гарно вдавав, проте він був не таким, як усі. Даміан був справжнім доглядальником. Це була його робота, і він знав, що добре її виконує. Він все ще сердився, коли хтось запитував, чим він насправді хоче займатися, або коли його мама по телефону допитувалася, чи не хоче він повернутися до коледжу: *«От Морін Коллінз не так добре, як ти, склала випускні іспити, та все таки вступила на юридичний»*.

Справді, це ніколи не було роботою його мрії, але якщо йому подобалося і це дозволяло покривати рахунки, то що тут такого? Як виявилось, піклуватися про заможних людей похилого віку в їхніх великих будинках у західній частині Лондона припало йому до душі. У його голові всі будинки і квартири зливалися воедино у вицвілу осінню каламуть цупких килимів і картин у позолочених рамах. Власне робота була відносно легкою, тим більше, що він зазвичай брав нічні зміни. Спочатку давав пігулки і збивав подушки, а потім міг просто читати або дивитися фільми на своєму ноутбучі. Вранці, якщо він мав час, а він зазвичай його мав, він любив їхати додому автобусом і насолоджуватися тим, як місто оживає. Безліч людей, у яких були справи і які кудись поспішали. Він уявляв собі, які тісні ті квартири, які ці люди залишили і до яких повернуться, порівняно з просторими кімнатами з високими

стелями, в яких він провів останні дванадцять годин. Звичайно, це було несправедливо, але хлопець також сумнівався, що хтось, хто міг підійматись ескалатором в метро, переступаючи дві сходинки за раз, заздрив би тим людям, про яких він піклувався, їхній шкірі, що нагадувала віск, болю від нічних спазмів, що змушував їх голосити, їхнім пересохлим вустам.

Принаймні у них був Даміан. Здавалося б, не відчувати себе покинутим і самотнім у темряві ночі — така проста людська потреба, але літні люди, за якими він доглядав, мусили добряче платити за таку можливість компанії «Гамільтон Хоумкер».

Автобус поволі здригався і котився Лондоном, прямуючи назад до маленького будиночка з терасою в Шедвеллі,¹ який Даміан ділив з двома постійно безробітними акторами. Даміан притулився головою до вікна, думаючи, чи вистачить йому молока, коли він повернеться додому. Великий банер на Тоттенгем-корт-роуд² нагадав, що він хотів новий телефон, а потім, коли автобус зупинився в заторі біля Олдгейта,³ він задумався про роботу. Щось незвичайне було в його новому клієнті. Навіть майже два роки по тому це слово все ще здавалося Даміану таким дивним — клієнт завжди сприймався як хтось, хто шукає поради щодо найбільш економічно вигідного способу переказу іноземної валюти, а не як хтось, хто гепнувся в туалеті і чекає, поки йому допоможуть. Коли зателефонувала

його менеджерка Надін, її голос був веселішим, ніж зазвичай.

— Ти живеш у східній частині міста, так?

— Так, — насторожено відповів Даміан.

— Ну, Вовпінг¹ — це схід, правда ж?

— Так, це трохи нижче мого району. А що?

— Нова клієнтка. Вона живе у Вовпінгу. Френсіс Хоу, вісімдесят чотири роки. Живе одна. Зламала щиколотку. Я скину тобі адресу.

— Як я зайду туди?

— Там буде її подруга. О сьомій вечора. Не запізнюйся, Даміане. І до речі, раніше на неї були скарги.

— Чому її подруга...

— Даміане, тобі робота потрібна чи ні? До того ж вона ірландка, ти знайдеш з нею спільну мову. О сьомій годині, — не дочекавшись відповіді, Надін поклати слухавку.

Даміан був заінтригований, але й трохи роздратований. Його дратувало, коли ірландців намагалися об'єднати в одну купу. Це нагадувало йому, як друзі-натурали з гордістю повідомляють про існування свого друга-гея. «Ти маєш з ним познайомитися. Він тобі сподобається». Так, ніби їхня сексуальна орієнтація перетворювала їх на собак на прогулянці в парку.

Він не розумів, як якась частка ірландського може поєднати його з безпорадною жінкою 84 років. Ще більше його зацікавило те, що вона жила у Вовпінгу. Він не дуже добре знав цей район, але те, що хтось у такому віці і з такими статками, щоб користуватися

¹ Станція Східно-Лондонської лінії London overground (кільцева електричка, громадський транспорт). — Тут і далі — прим. перекладачки.

² Вулиця в центрі Лондона.

³ Станція метро в районі Лондонського сіті.

¹ Район Іст-Енді Лондона.

послугами «Гамільтон Хоумкер», вирішив би жити саме там, здавалося малоїмовірним.

Шедвелл, в якому Даміан та актори жили в крихітному максимально простому будиночку, відокремлювало від Вовпінга лише шосе, яке постійно було переповнене транспортом, що прямував до Кенері-Ворф і таємничих місць на схід від нього. Вісім років свого життя в Лондоні він провів досить спокійно, не шукаючи собі пригод. Перші два десятиліття його життя на Землі пройшли в оточенні полів Західного Корку, і він не сказав би, що дуже сумував за ними, та чи взагалі сумував, відколи виїхав з Ірландії. Відтоді його життя мало чіткий поділ на «до» та «після».

Даміан ніколи не мав особливого бажання досліджувати Вовпінг. Він зрідка прогулювався його маленькими мощеними вуличками, подеколи випиваючи в одному зі старезних пабів, які, незважаючи на дженітрифікацію, все ще залишалися на березі річки. Старі цегляні склади тепер були домівками для заможних молодих банкірів та юристів. А якби він пішов на захід, мальовничим маршрутом до станції метро Тауер-Гілл, то пройшов би через Доки Сент-Кетрін його яхтами та кафе, на фоні суворого драматизму Тауерського мосту. Даміан думав, що Френсіс Хоу може жити в тому кінці Вовпінгу, де дерева зеленіші, а машини блискучіші, але Google Maps розвіяв його припущення. Карти привели його до краю маленького непоказного парку приблизно на середині шляху між шосе і Темзою.

Даміан зупинився і подивився вгору. «Клівер Білдінгз 1864» було викарбувано на пошарпаній вітром кам'яній дошці. Чотириповерховий будинок стояв якось незграбно і самотньо. Вочевидь, він уцілів,

оскільки його сусіди були знесені або, можливо, розбомблені під час війни. Це місце було пронизане атмосферою якогось забутого роману. Вікна, великі та світлі, виділялись серед жовтих цегляних стін, що оточували сходові майданчики та сходи, пофарбовані в темно-червоний колір. Однак по-справжньому привабливим робили будинок витіюваті перила, які були на кожному поверсі.

Саме таким Даміан чомусь уявляв собі Новий Орлеан. На кожному поверсі було по двоє вхідних дверей. Біля одних стояли велосипеди, біля інших — вазони з квітами. Будинок був надто старий, щоб належати міській раді, тож Даміан припустив, що він належить житловому фонду. Він так і не збагнув, як старенька, що мешкала тут, могла дозволити собі приватного доглядальника.

Вечір був теплий, у повітрі відчувався перший натяк на весну. З сусіднього парку доносився веселий гамір дітей та гавкіт собак. Даміан штовхнув металеву хвіртку і попрямував до сходів; квартира номер чотири знаходилася в дальньому кінці сходового майданчика на другому поверсі, і поруч з нею не стояло ні велосипеда, на квітів. Вікна були чистими, а двері виглядали недавно пофарбованими. Дзвінка не було. Він постукав, і двері одразу ж відчинилися — очевидно, на нього чекали.

Даміана зустріла літня пані з коротким, аж занадто темним волоссям. Вона була висока і навіть досить стильно вдягнена. Нитки різнокольорового бісеру каскадом спадали з її білої сорочки чоловічого крою, яку вона вдягнула до яскравих широких штанів з візерунками. На її губах була червона помада.

— Даміан? — вона посміхнулася і простягнула руку для жвавого, міцного рукостискання, при цьому її браслети легенько задзеленчали.

— Так. Приємно познайомитися.

— Нор. Нор Форрестер. Я подруга Френкі, — говорячи це, вона повернулася і пішла в похмуру квартиру. Даміан пішов за нею, зачинивши за собою двері.

— Ось вона!

Нор стояла в кімнаті, яка колись була просторою, а тепер повністю заставлена великими меблями. Даміан ступив крок уперед. Темний дерев'яний обідній стіл був присунутий до стіни під вікном навпроти вицвілого оксамитового дивана «Честерфілд», такого великого, що Даміан не міг зрозуміти, як його взагалі занесли в кімнату. На кріслі з високою спинкою біля шафи зі скляним посудом сиділа жінка, на яку вказала Нор.

— Це Френкі! — її голос здавався занадто гучним, а радість — награною, — Френкі, це Даміан.

Старенька, що сиділа в кріслі, подивилася на нього. Здавалося, вона не була надто вражена, просто кивнула.

— Приємно познайомитися, — сказав Даміан, знімаючи свій легкий рюкзак, і всі вони ніби чекали, поки хтось заговорить.

Френкі з виду була старшою за Нор. Її сиве волосся було заколоте набік чорною шпилькою. Її обличчя виглядало втомленим, без жодного макіяжу. Ліву ногу, яка була в гіпсі, вона поклала на маленький стільчик.

— Френкі невдало впала.

Своїми блідо-сірими очима Френкі глипнула на подругу.

— Я не падала. Я перечепилася. І все. Припини казати «Френкі впала», — її голос трохи хрипів, немов вона хотіла випити води.

— Ну, ми не хочемо, щоб ти знову впала, саме тому юний Даміан тут, — Нор обернулася до нього. — Я мушу бігти, але спершу покажу вам тут усе.

Вона пройшла повз нього в тісний квадратний коридор.

— Кухня там, ванна... — вона вказала на двері праворуч, — а це ваша кімната.

Нор відчинила двері до маленької вузької кімнати з односпальним ліжком. Даміан зазирнув і побачив стіни, обвішані картинами і фотографіями, які точно не пасували одні до одних. Більша частина темного килима була заставлена картонними коробками.

— Це більше схоже на склад якийсь, але ти можеш залишити тут свою сумку і, мабуть, прилягти?

Здавалося, вона зовсім не знала, як Даміан може провести цю ніч.

— Чудово, — він поклав рюкзак на ліжко.

Нор взяла його за руку і стишила голос до шепоту.

— Заздалегідь прошу вибачення. Вона сама не своя. Дуже роздратована після цієї травми. Я її, звісно, не звинувачую, але їй потрібна допомога — звісно, вона цього ніколи не визнає. У неї є милиці, але ця квартира схожа на якийсь полігон. Якщо ви зможете приготувати їй чай і тости вранці, то я заскочу до обіду і перевірю, як вона там, — не роблячи паузи, вона знову підвищила голос, — ну, на цьому в мене все. Не сумуй, Френкі. Побачимося завтра.